

fyret i sin egenskab af medlem af Kristelig Fagforening. Det skete ved en voldgiftsdom, og uagtet den pågældende har status som funktionær og ikke — så lidt som kollegerne — mener, at han hører ind under Specialarbejderforbundets regie.

Lignende eksempler kunne fremdrages fra de senere år. Ikke blot gennem blokader, men ved voldsanvendelse er de socialistiske forbund i stand til at ruinere en virksomhed totalt (der foreligger et konkret eksempel fra Vesterbro, hvor en bogtrykker ingen erstatning kunne få gennem forsikringselskabet).

For hovedparten af de skadelidte i de nævnte eksempler gælder, at de store fagforeningers støtte til partipolitiske formål har været udslaggivende for lønmodtagernes modvilje mod fortsat medlemskab. Det tidligere DASFs — nu SIDs — beslutning om at udnævne tre af folketingets partier til „arbejderpartier“ mod før kun eet — og yde økonomiske til-

skud herefter — har ikke gjort modviljen mod fagforeningsdiktaturet mindre.

Vi henviser i øvrigt til grundlovens § 74: „Alle indskrænkninger i den fri og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundede i det almene vel, skal hæves ved lov.“ Desuden til grundlovens § 75, stk. 1: „Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for at arbejde på vilkår, der betrygger hans tilværelse.“

Endelig henvises til konventionen fra Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference 1948 (ratificeret af Danmark 1951) afsnit I („Freeningsfrihed“) artikel 2:

„Arbejdere og arbejdsgivere uden forskel af nogen art er berettiget til at oprette og til alene under iagttagelse af den pågældende organisations bestemmelser at slutte sig til organisationer efter eget valg og uden forudgående tilladelse.“